

дивия кон

"...страшно и чудно съм направен...
и душата ми добре знае това..."
Псалом 139:14

Аз съм дивия кон
и духа ми е слово на степите.
Моя вечен подслон
и завивка е дивата ръж.
Аз съм хилни на степта;
никой смъртен няма власт над сърцето ми.
Нямам страх от тъма,
от вихрушка, от студ или дъжд.
Аз съм пулс на степта,
претворена във вени и мускули.
Вечер моя галоп
ме извежда до високи скали.
Там обичам да спирам;
по мен се разлискват отпуснати
на изтичащо слънце,
на слънце и месец лъчи...
Из песента на дивия кон

Към читателя

Снимка: Людмила Славянска

Дивия кон живя години наред в мълчание, но напоследък ясно започнах да виждам, че този период някак приключи за него. Сега идва към вас, зареден, струва ми се, с много осмислени послания, но не бих искала да играя ролята на негов херменевт. Той, както разбрахте, не обича да бъде залостван - дори за нечии тълкувания, било то и авторски... Затова нека просто го оставя на вашия прочит.

Хубаво е, че Господ има толкова голямо търпение към нашите лъкатушеци движения, докато се завръщаме към Него, колкото и голямо разстояние да трябва да прекося. Хубаво е, че понякога на пътя ни се появяват и човешки същества, които събуждат желанието ни да бъдем опитомени. Не че в степта не е просторно и не е прекрасно. Но е неразказано.

Людмила Младенова

Дивия кон с разпалената грива, който трона с копито и мене сърцето поглежда,
избегне ли
моя опит да скоча и пак да се вкопча в дивата грива, несплитана никога -
дивия кон е щастлив.

Степния кон, който мрази оградите, лудия кон, който плаши стопаните -
аз вникнах за миг в тази странна енигма,
вцепени ме за миг тази явна поличба -

той не може без мен.
Там, във степта, сред свободните пориви, чувам понякога да го догонва и
него -
степния, на който заложих -
слътна неволя,
спотаена тревога,
непозната до днес.

Моя питомен свят и моята другост -
те са му нужни.

Но пак се страхува
и пак се преструва,
че съм му чужда,
когато препуска като цар на вихрушките

с курикумена устремност
напряко през бурите.

Вечер, когато вълните на залеза се разбиват в скалите
и отбягват в очите му,
когато потъва във своето тайнство
и стъписва със своето властно потапяне в бавно мълчание,
а отвред го посипва тишина като рай,
когато отпива от своята иглия и задвижва глава
високо -
нагоре -

а по него се стичат блажените мисли,
че е там,
че е силен
и независим -
и плува в сънувано от него видение - или прозрение -
вечер го виждам.
И го разбирам.
Но пак го обичам -

някак особено - странно и тайнствено -
сякаш коя съм аз,
а аз съм душата му.
А когато усети спонтанния тласък да премине отвъд,
да прескочи оградата,
замира и спира.

И тогава в очите му - беззащитни очи -
шепти лоботитство, почти доверие може би.
Но само за миг.

Веднага стремглаво се втурва обратно
и много по-рязко,
и много по-бясно
потъва в степта
и обгръща го тя -
до другия тласък
и другата плахост
на дивата върност.
А зад него остават стълбове дим и нашата странна,
тръпчива енигма...

...Дивия кон
с най-сребрилата грива, която съм виждала,

той ме обича.

Но степния кон, който мрази оградите,
лудия кон, който плаши стопаните,
той ненавижда да бъде докосван, да бъде подвластен, да бъде залостван,
той ненавижда да носи юзгите си, да са кротки очите му,
да са близки мечтите му.
Той е нещастен, защото не трябва да бъде долавян,
когато е тайнствен.

Навярно не иска да бъде познат,
защото бои се да не бъде предадено
толкова важното,
толкова свящото,
което грижливо укрива в душата си;
и вечните стени, и вечната дивост са бяство навярно
от него самия.

Защото отдавна, много отдавна
той е преминал тук, зад оградата
и е нещастен, защото не знае,
че не трябва да бяга...
Но това е съдбата ни.

А края е в бяна. И при началото, където преставам
да живея в надбягване и стиснала зъби, решена
на всичко

мятам седлото му,
хващам юздите,
откача насреща ми дивия вихър
и нашата участ, безумно абсурдна, става не трудна,
не толкова трудна.
Тогава с желилото на тази решителност -
с него през огън и с него без покрив,
с него в пустинята, с него сред хората -
препускам, докато той или аз,
препускам, докато всеки от нас
ясно -
завинаги и докрай -
разбере,
че самотни, без другия,
той
и аз
сме обречени.